

*Výbor pro právní záležitosti
Předseda*

2. 2. 2017

Pan Claude Moraes

Předseda

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci

BRUSEL

Věc: Stanovisko k právnímu základu návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu (COM(2015)0625 – C8-0386/2015 – 2015/0281(COD))

Vážený pane předsedo,

dopisem ze dne 19. prosince 2016 jste podle čl. 39 odst. 2 jednacího řádu požádal Výbor pro právní záležitosti o stanovisko k vhodnosti změny právního základu návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu (COM(2015)0625 – 2015/0281(COD)). Návrh byl původně založen na čl. 83 odst. 1 a čl. 82 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), avšak společní normotvůrci během jednání o tomto spisu rozhodli, že uvedení čl. 82 odst. 2 SFEU je zbytečné, a proto se rozhodli ho jako právní základ návrhu nepoužít.

I. Souvislosti

Dne 2. února 2015 Komise předložila návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu (COM(2015)0625 – 2015/0281(COD)).

Komise svůj návrh založila na čl. 83 odst. 1 a čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU. Komise v důvodové zprávě, zejména v oddíle 2, který se týká volby právního základu a souladu se zásadami subsidiarity a proporcionality, vysvětlila, že by návrh měl nahradit rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV o boji proti terorismu¹ a snaží se aktualizovat právní

¹ Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3).

předpisy na úrovni EU tím, že zavádí minimální pravidla pro definici teroristických trestných činů, trestných činů spojených s teroristickou skupinou nebo teroristickou činností a sankce v této oblasti. Čl. 83 odst. 1 tudíž představuje řádný právní základ návrhu.

Vzhledem k tomu, že návrh zahrnuje ustanovení o právech obětí, Komise původně zvažovala, že by měl být rovněž založen na čl. 82 odst. 2 písm. c), který umožňuje Evropskému parlamentu a Radě stanovit řádným legislativním postupem minimální pravidla týkající se práv obětí trestných činů v rozsahu nezbytném pro usnadnění vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a policejní a justiční spolupráce v trestních věcech s přeshraničním rozměrem.

Podle Vašeho dopisu se tyto tři orgány během interinstitucionálních jednání dohodly na odstranění čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU coby právního základu návrhu. Tato změna byla odůvodněna na základě judikatury Soudního dvora Evropské unie, podle níž platí, že pokud určité opatření sleduje dvojí cíl nebo má dvě složky a pokud je možné jeden z těchto cílů nebo jednu z těchto složek identifikovat jako hlavní nebo převažující, zatímco druhý cíl nebo druhá složka je pouze vedlejší, musí být opatření založeno na jediném právním základu, a sice na tom, který vyžaduje hlavní nebo převažující cíl nebo složka.

Dotyčné orgány se domnívají, že převažující složkou v tomto spisu je stanovení minimálních pravidel pro definici trestných činů a trestních sankcí v oblasti terorismu a že zahrnutí práv obětí do směrnice je pouze doplňkové. Proto se rozhodly odstranit čl. 82 odst. 2 písm. c) coby právní základ návrhu.

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci o textu, jež orgány schválily v rámci interinstitucionálních jednání, hlasoval dne 8. prosince 2016. Hlasování na plenárním zasedání je naplánováno na 15. února 2017.

II. Relevantní články Smlouvy

Čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU zní:

Článek 82

(bývalý článek 31 Smlouvy o EU)

(...)

2. V rozsahu nezbytném pro usnadnění vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a policejní a justiční spolupráce v trestních věcech s přeshraničním rozměrem mohou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem stanovit formou směrnice minimální pravidla. Tato minimální pravidla přihlížejí k rozdílům mezi právními tradicemi a systémy členských států.

Týkají se:

(...)

c) práv obětí trestných činů;

(...)

Čl. 83 odst. 1 SFEU zní:

Článek 83 (bývalý článek 31 Smlouvy o EU)

1. Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem stanovit formou směrnic minimální pravidla týkající se vymezení trestných činů a sankcí v oblastech mimořádně závažné trestné činnosti s přeshraničním rozměrem z důvodu povahy nebo dopadu těchto trestných činů nebo kvůli zvláštní potřebě potírat ji na společném základě.

Jsou to tyto oblasti trestné činnosti: terorismus, obchod s lidmi a sexuální vykořisťování žen a dětí, nedovolený obchod s drogami, nedovolený obchod se zbraněmi, praní peněz, korupce, padělání platebních prostředků, trestná činnost v oblasti výpočetní techniky a organizovaná trestná činnost.

(...)

III. Judikatura týkající se právního základu

Výběr právního základu je důležitý, neboť Unie je ústavně založena na zásadě svěřování pravomocí a její instituce mohou jednat jedině takovým způsobem, jenž je v souladu s mandátem, který jim svěřila Smlouva¹. Z toho důvodu není volba právního základu nahodilá.

Z judikatury Soudního dvora týkající se volby právních základů vyplývají určité zásady. Zaprvé, výběr správného právního základu má ústavní význam, a to s ohledem na dopady právního základu z hlediska věcné příslušnosti a postupu². Zadruhé, výběr právního základu opatření EU musí spočívat na objektivních faktorech, které lze soudně přezkoumat; mezi ně patří zejména cíl a obsah daného opatření³. Na volbu právního základu aktu nemají vliv přání orgánu účastnit se intenzivněji na přijetí určitého aktu, práce vykonaná na jiném základě v oblasti činnosti, do které akt spadá, ani souvislosti, za kterých je akt přijímán.⁴

Volba nesprávného právního základu proto může být důvodem pro prohlášení dotyčného aktu za neplatný⁵.

Opatření se má v zásadě opírat pouze o jeden právní základ. Akt může být založen na více právních základech pouze „výjimečně“⁶. Dvojitý právní základ lze nicméně použít v případě, že dotčený akt sleduje současně několik různých cílů nebo že má několik spojených složek, aniž by jeden z cílů nebo jedna ze složek byly ve vztahu k druhým druhořadými nebo nepřímými.⁷

¹ Posudek č. 2/00 ze dne 6. prosince 2001, *Cartagenský protokol*, EU:C:2001:664, bod 3; Posudek č. 1/08 ze dne 30. listopadu 2009, *Všeobecná dohoda o obchodu se službami*, EU:C:2009:739, bod 110.

² Posudek č. 2/00 ze dne 6. prosince 2001, *Cartagenský protokol*, EU:C:2001:664, bod 5; Posudek č. 1/08 ze dne 30. listopadu 2009, *Všeobecná dohoda o obchodu se službami*, EU:C:2009:739, bod 110.

³ Viz mj. rozsudek ze dne 25. února 1999, *Evropský parlament v. Rada*, spojené věci C-164/97 a C-165/97, EU:C:1999:99, bod 16; rozsudek ze dne 30. ledna 2001, *Španělsko v. Rada*, C-36/98, EU:C:2001:64, bod 59; rozsudek ze dne 12. prosince 2002, *Komise v. Rada*, C-281/01, EU:C:2002:761, body 33–49; rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *Komise v. Rada*, C-338/01, EU:C:2004:253, bod 55.

⁴ Viz rozsudek ze dne 4. dubna 2000, *Komise v. Rada*, C-269/97, EU:C:2000:183, bod 44.

⁵ Posudek č. 2/00 ze dne 6. prosince 2001, *Cartagenský protokol*, EU:C:2001:664, bod 5.

⁶ Věc C-411/06, *Komise v. Parlament a Rada*, EU:C:2009:518, bod 47 a citovaná judikatura.

⁷ Věc C-411/06, *ibid.* Viz také věc C-43/12, *Komise v. Parlament a Rada*, EU:C:2014:298, bod 30 a citovaná

Jestliže přezkum dotčeného aktu ukáže, že sleduje dva účely nebo že má dvě složky a jeden z těchto účelů nebo jednu z těchto složek lze identifikovat jako hlavní či převažující, zatímco druhý účel či druhá složka jsou pouze vedlejší, musí být tento akt založen na jediném právním základu, a sice na tom, který si vyžaduje hlavní nebo převažující účel nebo složka.¹ Kromě toho nesmí být postupy pro přijetí daného opatření stanovené v jednotlivých právních základech vzájemně neslučitelné.²

IV. Cíl a obsah navrhovaného nařízení

Podle článku 1 návrhu, ve znění upraveném orgány během jejich neformálních jednání, je předmětem návrhu stanovení minimálních pravidel „pro definici trestných činů a trestních sankcí v oblasti teroristických trestných činů, trestných činů spojených s teroristickou skupinou a trestných činů spojených s teroristickými činnostmi, jakož i opatření na ochranu a podporu obětí terorismu a na pomoc obětem terorismu“ (zdůraznění přidáno).

Od přijetí rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV o boji proti terorismu došlo zejména v posledních letech k výraznému rozvoji a nárůstu teroristické hrozby. Mezinárodní ani regionální organizace v souvislosti s tímto jevem nezůstaly nečinné a zavedly nové normy ve formě usnesení, úmluv a doporučení s cílem účinněji bojovat proti terorismu. Aby bylo možné plnit závazky vyplývající z těchto nástrojů, pokládala Komise za nezbytné revidovat rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV o boji proti terorismu. Cílem tohoto návrhu je nahradit rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV o boji proti terorismu novou směrnicí, která právní rámec EU týkající se definice trestných činů spojených s teroristickou činností přizpůsobí současným mezinárodním normám a závazkům.

Tyto mezinárodní normy a závazky jsou uvedeny zejména v rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 2178 (2014) o hrozbách pro mezinárodní mír a bezpečnost v důsledku teroristických činů přijaté dne 24. září 2014³; v Dodatkovém protokolu k Úmluvě Rady Evropy o předcházení terorismu⁴ ze dne 22. října 2015⁵ a v revidovaných vysvětlivkách k doporučení č. 5 o trestném činu financování terorismu, které je součástí doporučení Finančního akčního výboru (FATF) týkajících se financování terorismu, vydaných v roce 2012⁶. Tyto revidované vysvětlivky nyní s ohledem na rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 2178 (2014) objasňují, že doporučení č. 5 vyžaduje, aby státy kriminalizovaly financování cest jednotlivců, kteří cestují do jiného státu, než kde mají své bydliště nebo jehož mají státní příslušnost, za účelem páchaní, plánování nebo přípravy teroristických činů či účasti na nich nebo poskytování či absolvování výcviku teroristů.

judikatura.

¹ Věc C-137/12, *Komise v. Rada*, EU:C:2013:675, bod 53; věc C-411/06, *Komise v. Parlament a Rada*, EU:C:2009:518, bod 46 a citovaná judikatura; věc C-490/10, *Parlament v. Rada*, EU:C:2012:525, bod 45; věc C-155/07, *Parlament v. Rada*, EU:C:2008:605, bod 34.

² Věc C-300/89, *Komise v. Rada*, („Oxid titaničitý“), EU:C:1991:244, body 17–25.

³ http://www.un.org/en/sc/ctc/docs/2015/SCR%202178_2014_EN.pdf.

⁴ Smlouva č. 196: Úmluva Rady Evropy o předcházení terorismu – Varšava, 16. května 2015 – <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/196>.

⁵ Smlouva č. 217: Dodatkový protokol k Úmluvě Rady Evropy o předcházení terorismu – Riga, 22. října 2015 – <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/217>. Evropská unie podepsala Dodatkový protokol a Úmluvu dne 22. října 2015.

⁶ Doporučení FATF a vysvětlivky viz: [http://www.fatf-](http://www.fatf-gafi.org/publications/fatfrecommendations/documents/internationalstandardsoncombatingmoneylaunderingandthefinancingofterrorismproliferation-thefatfrecommendations.html)

[gafi.org/publications/fatfrecommendations/documents/internationalstandardsoncombatingmoneylaunderingandthefinancingofterrorismproliferation-thefatfrecommendations.html](http://www.fatf-gafi.org/publications/fatfrecommendations/documents/internationalstandardsoncombatingmoneylaunderingandthefinancingofterrorismproliferation-thefatfrecommendations.html).

Větší část schváleného textu se ve skutečnosti týká harmonizace definice trestných činů a trestních sankcí pro fyzické osoby (články 2 až 16) a odpovědnosti právnických osob a sankcí, které jim jsou ukládány (články 17 a 18).

Článek 2 se zabývá definicemi s významem pro následující ustanovení. Článek 3 návrhu definuje, jaké trestné činy by měly být ve členských státech považovány za teroristické trestné činy. Článek 4 se týká trestných činů spojených s teroristickou skupinou a ukládá členským státům povinnost kriminalizovat vedení činností teroristické skupiny nebo účast na nich s vědomím, že taková účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny. Článek 5 definuje trestný čin veřejného podněcování ke spáchání teroristického trestného činu. Článek 6 staví mimo zákon nábor osob za účelem toho, aby spáchaly nebo přispěly ke spáchání teroristických trestných činů nebo se připojily ke sdružení nebo skupině za tímto účelem. Článek 7 návrhu kriminalizuje čin poskytování výcviku teroristů. Článek 8 kriminalizuje absolvování výcviku teroristů a článek 9 vycestování do jiné země za účelem terorismu. Článek 10 vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly jednání umožňující vycestování za účelem terorismu. Článek 11 vyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly poskytování finančních prostředků ke spáchání teroristických trestných činů a trestných činů spojených s teroristickými skupinami a teroristickými činnostmi. Článek 12 upravuje ostatní trestné činy spojené s teroristickými činnostmi, jako jsou například krádež s přitěžujícími okolnostmi, vydírání nebo padělání veřejných listin či jejich užití za účelem terorismu. Články 13 až 23 návrhu obsahují obecná ustanovení týkající se trestných činů upravených v člancích 3 až 12 návrhu, včetně sankcí pro fyzické osoby (článek 15), polehčujících okolností (článek 16), odpovědnosti právnických osob a sankcí, které jim jsou ukládány (články 17 a 18), soudní příslušnosti pro trestné činy uvedené v návrhu a jejich stíhání (článek 19), vyšetřovacích nástrojů a konfiskace (článek 20), opatření proti online obsahu určenému k veřejnému podněcování (článek 21), změn rozhodnutí Rady 2005/671/SVV ze dne 20. září 2005 o výměně informací a spolupráci v oblasti teroristických trestných činů¹ (článek 22) a dodržování základních práv a svobod (článek 23). Články 27 až 31 návrhu obsahují závěrečná ustanovení týkající se nahrazení rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu (článek 27), provádění (článek 28), povinnosti Komise podávat zprávy (článek 29), vstupu v platnost (článek 30) a určení (článek 31).

Tato ustanovení jsou obsažena ve čtyřech z šesti hlav: Hlava I – Předmět a definice, Hlava II – Teroristické trestné činy a trestné činy spojené s teroristickou skupinou, Hlava III – Trestné činy spojené s teroristickými činnostmi, Hlava IV – Obecná ustanovení týkající se teroristických trestných činů, trestných činů spojených s teroristickou skupinou a trestných činů spojených s teroristickými činnostmi. Hlava VI obsahuje závěrečná ustanovení společná pro všechny směrnice.

Kromě výše uvedeného návrh rovněž stanoví opatření na ochranu a podporu obětí terorismu a na pomoc obětem terorismu, která jsou obsažena v hlavě V. Touto otázkou se zabývají články 24 až 26 a příslušné body odůvodnění.

Článek 24 vyžaduje, aby členské státy zajistily, aby vyšetřování ani stíhání trestných činů, na které se vztahuje tato směrnice, nezáviselo na oznámení nebo obvinění obětí nebo jinou osobou, která se stala obětí trestného činu, a aby podpůrné služby reagující na specifické

¹ Úř. věst. L 253, 29.9.2005, s. 22.

potřeby obětí terorismu byly k dispozici okamžitě v souladu s mechanismy a protokoly v rámci vnitrostátní infrastruktury pro reakci na mimořádné situace. Článek upravuje také dostupnost odpovídající lékařské péče a právní pomoci pro oběti terorismu. Článek 25 vyžaduje, aby členské státy zavedly opatření na ochranu obětí terorismu a jejich příbuzných. Článek 26 obsahuje ustanovení o právech obětí terorismu s bydlištěm v jiném členském státě.

Je nutno poznamenat, že tato ustanovení, zejména pak ustanovení článků 24 a 25, několikrát a téměř systematicky odkazují na směrnici 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu.¹ To, že se nyní odkazy ve schváleném textu vyskytují, je výsledkem interinstitucionálních jednání.

V. Určení vhodného právního základu

Z výše uvedené analýzy cíle a obsahu návrhu zjevně vyplývá, že převažující složkou aktu je jednoznačně boj proti terorismu pomocí harmonizace trestního práva, a že použití čl. 83 odst. 1 SFEU jako právního základu je tudíž naprosto opodstatněné.

Je proto třeba posoudit, zda jsou cíl a obsah ustanovení týkajících se ochrany, podpory a práv obětí terorismu (články 24 až 26 návrhu) rovnocennými nebo také převažujícími složkami aktu, které by vyžadovaly použití čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU jako právního základu návrhu, nebo je lze naopak pokládat pouze za vedlejší, což by opodstatnilo nepoužití tohoto článku jako právního základu.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že srovnávací analýza článků 24 až 26 schváleného textu a směrnice 2012/29/EU ukázala, že schválený text z velké části vychází ze stávajících ustanovení a mechanismů, aniž by ve stávajícím právním rámci zavedl zásadní změny. Přispívá hlavně ke zviditelnění specifických potřeb obětí terorismu.

Právy obětí se zabývají jen tři z celkového počtu 31 článků a každé z těchto ustanovení – a příslušné body odůvodnění – zdůrazňuje, že je zapotřebí reagovat na specifické potřeby, konkrétně na potřeby obětí trestných činů definovaných v hlavní části textu. Tyto potřeby se v každém případě řeší na základě stávajícího právního rámce a pomocí mechanismů, které již zavedla směrnice 2012/29/EU.

Faktem je, že směrnice 2012/29/EU se ukázala být právním předpisem, který zavedl obecný právní rámec pro ochranu, podporu a práva obětí terorismu. Směrnice 2012/29/EU je založena na čl. 82 odst. 2 SFEU. Ustanovení článků 24 až 26 návrhu mají tento právní rámec doplnit. V souladu s čl. 24 odst. 7 schváleného textu se tato směrnice „použije vedle směrnice 2012/29/EU, aniž by byla dotčena opatření v ní stanovená“.

Podrobná analýza těchto ustanovení a odpovídajících bodů odůvodnění toto tvrzení potvrzuje. Návrh ponechává definici „obětí“, jak ji zavedl článek 2 směrnice 2012/29/EU, beze změny. Odstavec 1 článku 24 opakuje zásadu, kterou již obsahuje 40. bod odůvodnění směrnice 2012/29/EU (stíhání trestných činů z moci úřední). Odstavec 2 poukazuje na podpůrné služby, které v souladu se směrnicí 2012/29/EU již byly zavedeny, a jasně uvádí, že odbornou

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57).

podporu mohou poskytovat „stávající subjekty“. Ustanovení odstavců 3 a 4 článku 24 z velké části vycházejí z kapitoly 2 směrnice 2012/29/EU týkající se „poskytování informací a podpory“. Odstavec 4 navíc odráží článek 26 směrnice 2012/29/EU o spolupráci a koordinaci služeb. Odstavec 5 článku 24 se zabývá lékařskou péčí pro oběti teroristického útoku a zdůrazňuje, že by měla být poskytována „v souladu s vnitrostátním systémem zdravotní péče“. Otázkou lékařské podpory pro oběti se již zabýval 38. bod odůvodnění a čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice 2012/29/EU. Odstavec 6 článku 24 zmiňuje právní pomoc, ke které by oběti měly mít přístup „v souladu s článkem 13 směrnice 2012/29/EU“. Článek 25 se týká opatření na ochranu obětí terorismu, která by měla být dostupná „v souladu se směrnicí 2012/29/EU“. Článek 26 pojednává o právech obětí terorismu s bydlištěm v jiném členském státě. Nadpis článku 17 směrnice 2012/29/EU rovněž zní „Práva obětí s bydlištěm v jiném členském státě“ a obsahuje podobná ustanovení.

Akt obsahuje různá další ustanovení, která se týkají například vyšetřovacích nástrojů a konfiskace, výměny informací, opatření v oblasti online obsahu, jakož i pomoci obětem a jejich ochrany. Nezdá se však, že by tato ustanovení sledovala samostatný, zvláštní cíl. Spíše se zdá, že převažující složku posilují a podporují, aby reakce na závažné porušování hodnot, jež terorismus představuje, byla komplexní.

Přestože by v zásadě bylo možné použít čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU jako právní základ dotyčného návrhu, toto ustanovení se s ohledem na posouzení cíle a obsahu návrhu v jeho současné podobě tedy netýká převažujícího nebo rovnocenného cíle ani převažující nebo rovnocenné složky. Toto posouzení také vede k závěru, že ustanovení schváleného textu týkající se práv obětí by neměla být kvalifikována jako ustanovení sledující samostatný, nezávislý cíl. Ve vztahu k hlavnímu cíli by měla být považována za vedlejší. Kritéria vymezená v judikatuře Soudního dvora pro výjimečné případy, kdy jeden akt může být založen na různých souvisejících právních základech, tedy zjevně nejsou dostatečně naplněna.

Proto by případně bylo vhodné považovat ustanovení o právech obětí za doplněk převažující složky aktu, kterou je zajištění vysoké úrovně bezpečnosti prostřednictvím harmonizace trestního práva hmotného, a z toho důvodu může být použití čl. 82 odst. 2 písm. c) SFEU jako právního základu návrhu zbytečné a jeho odstranění opodstatněné.

VI. Závěry a doporučení

S ohledem na výše uvedenou analýzu byl vyvozen závěr, že čl. 83 odst. 1 SFEU lze pokládat za správný právní základ návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV o boji proti terorismu, jelikož boj proti terorismu pomocí harmonizace trestního práva je zcela zjevně převažující složkou aktu.

Na své schůzi dne 31. ledna 2017 Výbor pro právní záležitosti rozhodl 18 hlasy pro, 2 hlasy proti, 2 se zdrželi hlasování¹, že by odstranění čl. 82 odst. 2 písm. c) coby právního základu

¹ Konečného hlasování se zúčastnili: Pavel Svoboda (předseda), Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (místopředsedkyně), Jean-Marie Cavada (zpravodaj), Mady Delvaux (místopředsedkyně), Max Andersson, Joëlle Bergeron, Marie-Christine Boutonnet, Kostas Chrysogonos, Sergio Gaetano Cofferati, Therese Comodini Cachia, Angel Dzhambazki, Rosa Estaràs Ferragut, Evelyne Gebhardt, Sajjad Karim, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Gilles Lebreton, António Marinho e Pinto, Jiří Maštálka, Emil Radev, Julia Reda, Evelyn Regner, József Szájer,

návrhu bylo možné, jelikož se toto ustanovení s ohledem na posouzení cíle a obsahu návrhu v jeho současné podobě netýká jeho převažujícího nebo rovnocenného cíle ani převažující nebo rovnocenné složky.

S pozdravem

Pavel Svoboda